

Dialogus az VIZSGÁRÓL

avagy

áros panaszkodás amaz INDEXkőhöz

ünlzolt lelkek sanyarú állapotjáról.

Személyek: Lincotzivs & Komorus.

Anno Domini MCMLXVIII.

Lincocius: Üdvözöllek! Honnan, hová ballagsz ily borzalmas állapotban?
Komorus: A téboly szinte lángol sapadt homlokod mögött. Komorus: Ó barátom
is kérdezd, lyászos utam merre visz; husz percen át ültem ott bent,
farba rugva itt vagyok. Öt nap és éj felkötöttem mindent, amit csak
het. Husz oldal volt hátra éjjel, mikor nem birtam tovább. Megpihen-
tem akkor én; és tán sejtéd már a többit. Lincocius: Látom én, és mond-
tom, mindenért magadra vess. Mert mit tegnap tudtam én ott, husz ol-
dal volt összesen, engem jó szerencse várt. Komorus: Jósorsod és ezt
csásd meg-borzaszt most és undorit. Vakszerencse dolga minden, és a
nka dija semmi? Lincocius: Mért kárhoztatsz engemet te, ki tegnap éj-
l éppenugy vállaltál kockázatot? Tedd kezedet a szivedre: Tudod két
t múlva mindazt, amit sok kinnal magoltál? Majdnem mindent elfelej-
nk, te is majd és mindazok, akiket sok szenvedésük, vagy a pillanat
eszélye jelessel jutalmazott. Komorus: Bár ugy vélem kissé túlzol,
gy ily könnyedén beszélsz, egyetértek abban mégis, hogy a pillanat
gy ur. Hallottam, hogy minap is, mikor éppen foga fájt, öt-hat tár-
nk igen hamar zugva szállt. Lincocius: Látod így van. Hát tanulunk
g érdeemes? Ugy tanultál mint a gőzgép, s ösztöndíjad elveszett.
Komorus: Borzalom, miket beszélsz. Azért jöttünk tán ide, hogy időnk
ába töltsük, és hogy itt felejtjük el, mit gondoltunk egykoron mun-
nk, s céljaink felől? Lincocius: Gondolatról most beszélsz? Csak
fláztál verkliként. Komorus: Tán tehettem volna mást? Mit át kellett
gnom, azt méterekkel mérhetem. És időm már tulkevés volt erre is.
r belátom, mit tettem így, sokra nem megy, eltűnik. Papirunkon marad
lag, sok fejben csak ázalag. Lincocius: Elhiszed, hogy jobb a sör?
Komorus: Ilyen hetykén nem beszélnél, hogyha sorsod nem kegyel.
Lincocius: Ily mogorván nem beszélnél, hogyha nem rád jár a rud. Komo-
s: Lesz ám jobb ellenfeled s az bizony nem türi el, hogy a jegyzet
hány lapját felidézve énekelj. Lincocius: Ő talán azt várja tőlünk,
gy elmések s frissek legyünk? Csalódik majd, s hull az egyes, mint
zápor és a könny. Komorus: Számunkra tul sok immár a legkisebb el-
lyedés? Lincocius: Mélyedj el csak, majd ha tudsz, ha ABC-n kell kez-
ned, csak pár nappal ama nagy találkozás előtt. Elméd élesíteni már,
p te mondtad, nincs idő. Komorus: Jobb az, mikor egyest vagy jót,
gy jelest kapsz semmire? Lelkesítő ez talán? Vagy kinek jó és mire?
zadunk egy hónapig, s minden arra megy ki csak, hogy veritékünkért
jutalmul? - pár jegyet beírjanak. És tudja bár mindenki azt, hogy
yik sem megérdemelt, ezek körül forgunk egyre, s kergülünk meg végül.
Lincocius: Való igaz, ez a hónap ama malomhoz hasonló, ahol kin-
l körbejárva öröljük magunk csupán. Komorus: Meglepő hát nem lehet,
gy szavunk épp így körbejár. Sok vitánkából fecsegés lesz, és belő-
nk rossz tanár. Hogy is buzdithatna mást, kit már nem vágy lelkesít,
ak félelme ösztökéli, míg ez indexhez tapad. Lincocius: De csak kell
lezni mégis különbséget így vagy úgy? Komorus: Jó, hogy ezt most
p Te mondd, s magad ellen kérsz szabályt. Lincocius: Rendszabály
n épp elég már, azzal sokra nem megyünk. Jobb mindez tán ugy lehetne,

ha nem jegy volna' elsődleges, s jó formákat is találunk, hol lehetne tartalom. En, ki iustán, s vakmerően lebecoltam, mint a hal, s Te ki kinnal, gyűlölettel rágtad at a könyveket, önmagunk is megtalálunk tárgyaink szépségeit. Komorus: Mindonknek az kéne hát, jó sok konzultáció. Elvarnák feikészülésünk, s nemcsak gondos masolást. Ott beszélgetnénk nyugodtan, fejtenek ki véleményyt, akkor aztán lenne bennünk emberibb és jobb tudás. Majd a vizsga is jöhetne, ilyen kinos nem lenne már. Lincocius: Ezt ei kéne kezdeni, annál jobb, minél előbb.

Barbaricus

ÁLLÁS!... ÁLLÁS!... ÁLLÁS!... ÁLLÁS!... ÁLLÁS!... ÁLLÁS!... ÁLLÁS!... ÁLLÁS!... ÁLLÁS!... ÁLLÁS!

Ha két ötödéves találkozik, szinte biztosra vehető, hogy az első kérdések között szerepel az, hogy "Lesz állásod?". Ezek után következik a lehetőségek eszterelése, a pályázati rendszer szidása. Ez tette szükségessé, hogy a "Bölcsész" is hasábjaira tüzze ezt a kérdést. A pályázati rendszer lényege: 1968-tól kezdve az alsó-, közép- és felsőfoku intézmények megüresedett állásait pályázat útján kell betölteni. Ezzel megszüntették az egyetemek eddigi lehetőségeit, s csupán javaslattevő szerepet kaptak. Rosszmájuk megfogalmazásával: az egyetemi protekció helyett a kinti protekció kapott szabad érvényesülést. Karunkon is létrehozták a Pályázati Bizottságot, mely képviseli az egyetemet ebben a kérdésben. Ennek elnöke Duró Lajos docens, tagjai az évfolyam patronáló tanárai / ebben az évben Fejér Ádám, Szabó István, Valaczkai László és Végh József /, valamint az ötödévfolyam titkára / Torda Márta %.

Mik az elmúlt év tapasztalatai? Az egyetem a javaslat megtételén túlmenően lényegében tehetetlen, azt a helyi illetékesek úgy változ-